

Què
HAURIA PASSAT
si no hagués vingut
la LLUM ?

PREGÓ

MANRESA. 17 DE FEBRER DE 2006

si no haguessis vingut
El que hauria passat potser no ho sabrem mai
Però, ja que ha passat...
...gaudim-ne!

PASSAT
si no haguessis vingut
si no haguessis vingut

FESTES
DE LA LLUM '06
MANRESA DEL 17 AL 26 DE FEBRER DE 2006

EL SEGLE DE

la LLUM

TAMBÉ POT SER AQUEST

Florenci Serra i Muntaner

*Membre de les Tertúlies a la Cuina
Administradors de les Festes de la Llum 2006*

MANRESA, 17 DE FEBRER DE 2006

Il·lustríssim Senyor Alcalde
Senyors Regidors
Autoritats
Senyores i Senyors,

Bona nit a tothom,

3

Permetin que comenci agraint a l'Excel·lentíssim Ajuntament l'acollida per poder fer aquest acte, i a tots vostès la seva presència en aquest saló de sessions.

És una responsabilitat haver de parlar d'allò en el que creus profundament. Jo crec en la Misteriosa Llum de Manresa, i no perquè el fet hagi estat legalment o documentalment demostrat, ni perquè cregui en els miracles, sinó per una raó més senzilla, ja que sovint no és necessari disposar de grans raonaments per creure en allò que ens motiva. N'hi ha prou en confiar en els protagonistes de la història i voler creure en ella amb la convicció que algun dia serem capaços de repetir-la. Què ens quedaria si ens traguessin la il·lusió de creure en la certesa de les nostres pròpies conviccions? Si la llum no hagués arribat, ara tindríem una raó menys per creure que Manresa ha estat al llarg de la història una ciutat amb empenta, i jo no vull renunciar a aquest valor de la meva ciutat.

Hi crec senzillament perquè estem parlant d'un fet que va marcar la nostra història i a nosaltres mateixos com a manresans; perquè en moments

difícils, la societat de l'època es va unir i va avançar com una sola persona per resoldre un problema en el que els hi anava la vida i el futur de la mateixa ciutat; perquè vull creure que en aquell moment de dificultats algú ens va donar un cop de mà; i si vostès volen encara que sigui un xic romàntic i sentimental, hi crec perquè els meus pares hi creien.

Jo sóc fill de família catòlica i creient, i recordo la meva infantesa amb la il·lusió de l'ofici de la Llum. Aquell dia en que ens llevàvem amb aire de festa grossa i anàvem a la Seu (perquè fins l'any 1959 l'església del Carme estava en construcció) més aviat que de costum perquè la mare volia ser endavant i asseure's. Els asseguro que en aquelles èpoques no pas gens llunyanes era molt difícil trobar lloc i no tan difícil trobar manresans respectuosos amb la història i les tradicions.

4

Recordo embadalit tota la cerimònia amb la seva, si volen, ostentació, que jo en diria lluentor, i recordo la cara emocionada dels assistents a qui suposo que, com a mi, un bon dia els seus pares els varen explicar el miracle de la Misteriosa Llum vinguda de Montserrat per apagar les ires del Bisbe Galzeran Sacosta, amb aquell convenciment i aquell orgull que feia que als pares creients els brillessin els ulls quan t'explicaven un miracle. Perquè això era el què els diferenciava de la resta, i fins i tot us diré que segurament els feia sentir una mica més manresans; era un dels motius de la seva fe i la seva religió, i per a ells aquella doctrina era un dels camins a seguir a la vida. Sí, hi havia miracles.

La prova de la meva creença és la vinculació que he tingut amb les Festes de la Llum. Aquesta és la cinquena ocasió en la que he estat administrador, al costat d'altra gent amb el mateix objectiu: engrescar a la ciutat i assolir èxit de participació. En els anys setanta cinc i vuitanta amb la Jove Cambra de Manresa. Del setanta cinc recordo la primera trobada de gegants de tot Catalunya i la interpretació de l'oratori "El Pessebre" d'en Pau Casals a la basílica de Santa Maria de la Seu plena de gom a gom amb gent vinguda d'arreu de Catalunya. Anys més tard vaig tornar a ser-ho amb una comissió

